

Karen
McQuestion

*A hvězdy
mi daly
tebe*

FRAGMENT

A hvězdy mi daly tebe

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Karen McQuestion
A hvězdy mi daly tebe – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

*A hvězdy
mi daly
tebe*

*A hvězdy
mi daly
tebe*

Karen McQuestion

 FRAGMENT

Karen McQuestion
A hvězdy mi daly tebe

Poprvé vydalo v roce 2015 nakladatelství Skyscape, New York
ISBN 9781477830178

Copyright © 2015 Karen McQuestion

„This edition is made possible under a licence arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.“

Z anglického originálu *From a Distant Star*
přeložila Pavla Kubešová.

Jazyková korektura Kateřina Matoušková

Odpovědná redaktorka Helena Klečková

Technická redaktorka Daruše Singerová

Vydalo nakladatelství Fragment ve společnosti Albatros Media a. s.

se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4

Číslo publikace 31 931, 1. vydání, 2018

Obálku vytvořilo Grafické a DTP studio Albatros Media, Kamila Flonerová

Sazbu zhotovilo Grafické a DTP studio Albatros Media, Lenka Krebsová

České vydání © Albatros Media a.s., 2018

Translation © Pavla Kubešová, 2018

Cover photos © oneinchpunch; Vadim Sadovski; Primož Cigler;

pixelparticle / Shutterstock.com

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí
být rozšiřována bez písemného souhlasu majitelů práv.

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

www.fragment.cz

www.albatrosmedia.cz

ISBN tištěné verze 978-80-253-3592-5 (1. vydání, 2018)

ISBN e-knihy 978-80-253-3685-4

ALBATROS MEDIA a.s.

*Pro Terry Goodmana
Tahle je pro tebe*

Kapitola první

*„Není kam jít, než ven,
Není kam přijít, než zpátky.“*
„Pesimista,“ Benjamin Franklin King

Na obloze zazářilo ostré světlo, zamířilo k zemi a dopadlo na farmářovo pole. Starý pes Mack nakoukl za roh stodoly a spatřil předmět ve tvaru disku, který narazil do země, několikrát se odrazil a na závěr se asi deset metrů klouzal po zemi, až od něho odletovala hlína. Pronikavé bzučení a slabá záře, které z předmětu vycházely, v něm probudily zvědavost, a tak přiběhl podívat se blíž. S čumákem u země se opatrně přibližoval. Předmět byl přibližně stejně velký jako jeho miska na vodu a měl i podobný tvar, hrál všemi barvami a uzavírala ho lesklá kopule.

Mack obcházel kolem, čenichal, po centimetrech se přibližoval a v očích se mu odráželo světlo, které proudilo z předmětu. Jak předmět pozoroval, s tichým zasyčením se otevřela horní část a vznikl otvor ve tvaru čenichu. Zároveň se ztlumila světla a pak úplně zhasla. Bylo to naprosto fascinující.

Starý pes si byl jistý, že jeho chlapec, Lucas, by o tom rád věděl. Podle starodávné tradice přinášel Mack ze svých dobrodružných výprav všechno zajímavé a chlapce to nikdy nepřestalo těšit. Za tu práci, kterou si s tím dal, se pokaždé dočkal nadšeného podrbání

za uchem a někdy dokonce i pamlsku. Ale přestože byl Mack zvědavý, byl i obezřetný. Tahle věc rozhodně nevoněla jako nic, s čím už se setkal. Za jiných okolností by místo označil a přivedl by sem Lucase později, během procházky, ale chlapec už delší čas nevstal z postele a jak pes věděl, nikdo z dospělých mu nepomohl. Všichni kromě té dívky se chovali, jako by byl Mack na obtíž. Někdy jim dokonce musel připomenout, že mu mají naplnit misku.

Noční obloha byla plná jasných hvězd a měsíc byl téměř v úplňku. Když se konečně rozkoukal, přiblížil se čenicem těsně k předmětu a důkladně si čichl. Ucítil pach kovu, který silně připomínal krev, ale krev to určitě nebyla. Cítil i něco jiného, něco, co nedokázal rozpoznat. Bylo to hrozně zvláštní. Z několika milionů pachů, které znal, to nebyl ani jeden. Znal pach lidí a Lucasův byl jeho oblíbený. Pach chlapcova potu po práci na poli nebo po návratu z tréninku signalizoval jeho příchod dlouho předtím, než se objevil na dohled. Později, když se situace změnila a Lucas už neměl energii na společné procházky, začalo být v chlapcově pachu cítit aroma léků, které mu nyní prosakovalo póry a drželo se jeho oblečení i vlasů. Změnil se i vztah chlapce a psa. Lucas už ho nedokázal ani pohladit a všichni ostatní vyháněli Macka z pokoje, kdykoliv se tam objevil. A teď Lucas celé dny i noci spal. To prostě nebylo fér.

Těsně předtím, než na něho zavolal ženský hlas, Mack zaslechl zaskřípění síťových dveří. „Macku? Kde jsi? Hned se vrať domů!“ Znělo to netrpělivě a Mack věděl, že pokud se okamžitě nevrátí domů, žena zamkne dveře a on zůstane až do rána venku. Rychle zakňučel v odpověď a pak vrazil čenicem do otvoru diskovitého předmětu v touze přidat tenhle pach do své čichové paměti. Tentokrát zachytil něco jiného. Bylo to něco znepokojujícího, něco živého. Ve vteřině, kdy jeho mozek zaznamenal tuto skutečnost, z předmětu vyletělo něco beztvarého, přistálo mu to na čumáku a posunovalo se to směrem nahoru, dokud mu to nezakrylo oči. Ten vjem byl silnější než závan větru, spíš jako šplíchanec vody, ale ani to nebylo tak úplně přesné. Couvnul, zamrkal a zatřásl hlavou, aby tu

věc ze sebe shodil, ale držela pevně, zakrývala mu oči a způsobovala, že všechno kolem ještě víc potemnělo. Zachvátila ho panika, začal lapat po dechu a třást se. Cítil, jak mu ta věc proniká membránami do očí. Sotva ale uplynul zlomek vteřiny, přestal to cítit. Bylo to pryč. Zakňučel úlevou.

„Macku! Myslím to vážně!“ Její hlas prořízl noc. Bylo slyšet, že je rozčílená a strašlivě unavená, ale pes hlavně pochopil, že žena volá naposledy. Zaštěkal, aby věděla, že je na cestě, otočil se a pádil do domu.

Kapitola druhá

„Emmo, už se připozdívá.“ Zvedla jsem hlavu. Ve dveřích stála paní Walkerová, měla překřížené paže a ze všech sil se snažila tvářit jako přísný rodič. „Už zase máš v plánu zůstat celou noc vzhůru?“

Opravdu? Musela se ptát? Ani po tak dlouhé době to ještě nepochopila. Pokud mojí vlastní mámě nevadilo, že jsem tu ve dne v noci, jaký s tím měla problém paní Walkerová? „Ano,“ odpověděla jsem a podívala jsem se na Lucase, který ležel na posteli vedle mě. Neměla jsem v úmyslu ho opustit. Teď, ani nikdy jindy.

„Fajn,“ rezignovala a otočila se. Po chvíli jsem ji uslyšela, jak v kuchyni připravuje kávovar na ráno a jak vyprazdňuje myčku. Lucasovo nemocniční lůžko stálo v jídelně, přímo uprostřed domu. Lucasovi rodiče neměli ponětí, kolik jsem toho vyslechla z jejich soukromých rozhovorů, z jejich diskuzí, které se týkaly mě a Lucase a jeho takzvané „nadcházející smrti.“ Věděla jsem, že mě ve svém domě nechtějí. Mou přítomnost nesli velice nelibě, ale neměli srdce mi bránit tu být.

Během školního roku mi paní Walkerová dost důrazně vysvětlila, že nemůžu být pořád jen u nich a musím plnit své povinnosti. Dopoledne jsem musela chodit do školy a po večerech jsem psala domácí úkoly. Upustila jsem od všech svých mimoškolních činností, ale vyučování jsem vynechávat nechtěla. Až se Lucasův stav zlepší, půjde do posledního ročníku střední školy. Já jsem původně byla

o ročník níž, ale Lucas léčbou rakoviny zameškal spoustu času, takže jestli všechno půjde dobře, budeme poslední rok studovat spolu. Během roku jsem ho tedy neochotně opouštěla a chodila do školy. Snažila jsem se soustředit na zvolené předměty, ale bylo to téměř nemožné. Můj prospěch nestál za nic, ale myslím, že mým učitelům mě bylo líto a dávali mi známky, které jsem si nezasloužila. Byla jsem pro ně přítelkyní Lucase, kluka, který tak statečně bojoval s rakovinou. Všichni učitelé ho měli rádi. Byl to zlatý chlapec westridgeské střední školy. Měl blond kudrnaté vlasy, byl fotbalovou hvězdou, vynikajícím studentem, skvělou osobností a vždycky se usmíval. Na naší malé venkovské střední škole ho všichni znali. Všichni kluci byli jeho kamarádi a všechny holky s ním chtěly chodit. Ale žádná z těch jiných dívek ho nemohla mít. Byl můj.

A já jsem byla jeho. Byla jsem jeho záchránkyní, dívkou, na které závisel jeho život. Takhle mi to řekl, dokud ještě mluvil, a já jsem byla přesvědčená, že i teď, když byl v kómatu, věděl, že jsem tady, přímo vedle něho. Mluvila jsem na něho, hladila jsem ho po vlasech, a když tu nebyl pan Walker, paní Walkerová ani Lucasův bratr Eric, dělala jsem ještě mnohem víc. Líbala jsem ho, hladila jsem ho a doufala jsem, že k němu nějak proniknu. Věřila jsem, že objeví citovou nit, která nás spojuje, a pomocí které bych ho mohla odtáhnout pryč od toho druhého světa a vrátit ho zpátky do toho našeho.

Když jsem na konci druhého ročníku začala s Lucasem chodit, bylo víc než zřejmé, že jeho rodiče nejsou volbou svého syna nadšeni. Nezáleželo na tom, že jsem měla vyznamenání a chovala jsem se slušně. Vadilo jim, že s mámou žijeme v karavanu nedaleko dálnice. To, a skutečnost, že neznám svého tátu. Při první večeři v jejich domě se mě paní Walkerová zeptala: „A co dělá tvůj otec, Emmo?“

Lucas po matce střílel nesouhlasným pohledem, ale já jsem měla přichystanou svoji obvyklou odpověď. Pokrčila jsem rameny a odpověděla jsem: „Já nevím. Nikdy jsem ho neviděla.“

Máma mi pověděla, že můj otec byl zahraniční student na univerzitě, kde pracovala jako pomocnice v administrativě. Několik

týdnů se spolu scházeli a pak byl najednou pryč, vrátil se tam, odkud přišel. Máma netušila, ze které země pocházel, ale soudě podle mých očí, černých jako uhel, olivové kůže a tmavých vlasů, se dá předpokládat, že byl odněkud ze Středního Východu. Moje máma nikdy nebyla na dlouhodobé vztahy. Vždycky se s někým scházela, ale s nikým to nevydržela dlouho. Jeden z nich mi ukázal, jak nastartovat auto bez klíčů a jak umotat nejlepší cigaretu. Jmenoval se Owen. Ani on ale nevydržel dlouho, protože máma zjistila, že je na něj vydaný zatykač, a okamžitě mu dala kopačky. Její vkus, co se týká mužů, byl dost pochybný, ale naštěstí s námi nikdy nebydleli.

Takže Walkerovi se na mě dívali skrz prsty. Jednou jsem zaslechla, jak Lucasova matka říká: „Pronásleduje ho jako káčátko, jako by bez něho byla ztracená.“ Lucas si s ní o tom chtěl promluvit, ale já jsem mu to vymluvila. To bylo tehdy, kdy jsem si ještě bláhově myslela, že si je dokážu získat. To se ale nikdy nestalo. Lucas a já jsme spolu byli přes rok a oni po celou dobu doufali, že se rozejdeme. My jsme se ale nerozešli.

Já jsem si o nich taky nemyslela bůhvíco, a to ze dvou důvodů. Zaprvé, přestože se moje máma potýkala se spoustou problémů, co se týkalo mě, byla to skvělá máma, hlavně proto, že se nesnažila připisovat si zásluhy za to, co jsem udělala já. Kdykoliv jsem jí podala žákovskou knížku nebo jsem jí ukázala písemnou práci, prakticky se rozplakala radostí. „Vynikající,“ řekla obvykle a objala mě. „Jsi absolutně vynikající. Jsem tak ohromená.“

Ne jak Lucasův táta, který za všechno, co Lucas dokázal, bral zásluhy na sebe a ještě se tím chlubil: „Je celý po mně.“ Nebo ještě hůř, samolibě se na Lucase usmál a řekl: „Vidíš, říkal jsem ti, že když se budeš učit, dostaneš jedničku.“ A nikdy nezapomněl dodat: „Ne abys začal být moc spokojený. Ještě máš před sebou celé pololetí, to snad víš, ne?“

To byl tedy první důvod, proč jsem nebyla fanynkou Lucasových rodičů. Druhým důvodem bylo, že se moc snadno vzdávali.

Jasně, měl rakovinu, ale co, spousta lidí měla rakovinu a porazila ji. Lucasova diagnóza všechny naprosto šokovala, ale Lucas byl fyzicky zdatný a silný. Stačilo se na něho podívat a hned jste věděli, že přežije. On byl život. Lucas uměl utíkat jako vítr. Viděla jsem ho, jak zvedl čtyřicetikilové tele jako nic. Bylo nemyslitelné, že zemře. Věděla jsem, že je to jen hrbol na cestě. Něco, co musí překonat. Měli jsme plány, my dva, a umřít na pitomou rakovinu nebylo jejich součástí.

Oba jeho rodiče se ale vzdali na úplném začátku. Vždycky hned mysleli na nejhorší, například prodali jeho auto, když už byl tak nemocný, že nemohl chodit do školy. Jako by už nikdy neměl řídit.

Jeho matka se na Lucase nemohla podívat, aniž by jí neslyzely oči. A pana Walkera zničilo zjištění, že léčba způsobila Lucasovi neplodnost, jako by snad předání rodinných genů v téhle situaci něco znamenalo. Pan a paní Walkerovi si tlumeně povídali o statistice, léčebných plánech a číslech. Vždycky mluvili o číslech. Říkali: „Čísla nevypadají dobře. Nepohybují se v daném rozmezí.“ Jejich negativita byla všude, prosakovala z místnosti do místnosti a zamořovala vzduch. Později začali mluvit o pohřbech a o tom, že nechtějí, aby dlouho trpěl, a já jsem musela Lucasovi zacpávat uši, aby nic z toho neslyšel. Poslední člen rodiny, Lucasův čtrnáctiletý bratr Eric, se začal všem vyhýbat, včetně Lucase a mě. Když si neplnil své domácí povinnosti a nebyl ve škole, trávil čas ve stodole, kde se vrtal ve starých autech. Schovával se tam, jako by věřil, že jednoho dne vyjde ven a všechno zase bude v pořádku.

Já jsem byla jediná, kdo se k tomu postavil rozumným způsobem. Jediná. Poté, co Lucas upadl do kómatu, mou snahu podrývaly dokonce i sestry, které ho přijížděly ošetřovat. Poukazovaly na to, o kolik zhubl, jak se změnil tón jeho kůže, jak mělce dýchá. Jedna z nich, vysoká žena jménem Nancy, mi položila ruku na rameno a mluvila se mnou, jako bych byla prvňáček. „Vidíš, jak má zapadlé oči?“ řekla. „A jak na nic nereaguje?“ Štípala ho do zápěstí a Lucas se ani nehnul, jen dál ležel a hrál si na mrtvého. „Zabývám se hospicovou péčí už

hodně dlouho, drahoušku. Tohle je začátek konce.“ Pokračovala tím, že Lucas vydrží maximálně týden, ale když budeme mít štěstí, odejde ještě dřív. „To ubohé dítě už si vytrpělo dost.“ Vysvětlovala mi, že to, co dělají, se označuje jako paliativní péče. Zavedli mu cévku pro odvod moči a dali mu náplast proti bolesti, a to bylo všechno. „Moči tu moc není,“ podotkla a ukázala na sáček. „A to, co tu je, má tmavou barvu. Jeho tělo zavírá krám.“

Nenamáhala jsem se jí odpovědět, ale sotva odešla, pošeptala jsem Lucasovi do ucha: „Neposlouchej ji. Uzdravíš se. Ještě jí ukážeme.“ Když upadl do kómatu a nemohl jíst ani pít, kapala jsem mu do úst vodu a utírala jsem mu vyprahlé rty navlhčenou houbou. Nancy i její chytrá prohlášení se mohly jít zahrabat. O Lucasovi vůbec nic nevěděla. Až se zázračně uzdraví, povyprávím mu o Nancy - o její směšné zdravotnické uniformě s medvídky panda, o tom, jak všem říkala „drahoušku,“ i o tom, jak neustále kmitala kolem, broukala si nějakou bezejmennou melodii a chovala se, jako by všechno věděla nejlíp.

Já jsem totiž měla v rukávě několik věcí, o kterých jsem nikomu neřekla. Spoléhala jsem hlavně na vnější síly. Zaprvé, modlila jsem se, jak se nikdo na celé planetě Zemi nikdy nemodlil. Nikdy předtím jsem se nemodlila, ale jakmile to začalo být vážné, pořádně jsem zabrala. Představovala jsem si Boha, jak přemýšlí, *hm... Emma se obvykle nemodlí. Tohle musí být vážné.* Skoro jsem cítila, jak Bůh plánuje, aby všechno skvěle vyšlo.

Takže to byla ta první věc.

Druhá věc, kterou jsem udělala, byla návštěva paní Kokeshové. Zašla jsem k ní hned, když před pár dny začaly letní prázdniny. Bydlela tak daleko od středu města jako Walkerovi, ale na opačném konci, a tak jsem se k jejímu domu jednoho dne vydala na kole s batohem na zádech. Než jsem přijela na místo, byla jsem úplně bez dechu a nohy jsem měla jako z gumy. Její dům byl na spadnutí. Odlupoval se z něho bílý nátěr, veranda se prohýbala a na střeše rostl mech. Povíдалo se, že tu straší. Během sezóny, která tady ve

středním Wisconsinu nezačínala dřív než koncem června, paní Kokeshová prodávala ovoce a zeleninu ve stánku u silnice. Z nějakého neznámého důvodu její zelenina vždycky dozrávala dřív než ostatním.

Za poplatek prý taky čarovala. Během let jsem slyšela spoustu historek. Příběhy o umírajících zvířatech, která zničehonic obživila. O nápojích lásky, které skutečně fungovaly. O tajemných svících, které okouzly každého, kdo se nadechl jejich kouře. O čárách, které zastavily sucho. Někdy to ale tak úplně nevyšlo. Pokud nesouhlasila s vašimi motivy, nedostali jste to, oč jste žádali, ale to, co si myslela, že potřebujete, no a pár takových věcí prý bylo dost škaradých. Tak se to aspoň povídalo. Neznala jsem nikoho, kdo by k ní skutečně šel, ale mluvilo se o ní dost a dost. Jednou jsem ji zahlédla u benzinky, když plnila nádrž svého starodávného Buicku. Vypadala jako stará žena, sehnutá a s mnoha vrstvami oblečení. Říkalo se, že je to její převlek. Tvářila se jako neškodná stará dáma, ale ve skutečnosti měla obrovskou moc.

Rozhodla jsem se ji navštívit poté, co Lucas upadl do kómatu a Nancy tvrdila, že už je skoro mrtvý. Já jsem si stále uchovávala svou víru, ale vypadalo to opravdu špatně. Viděla jsem to dokonce i já. Všechny příběhy, které jsem slyšela, způsobily, že jsem z paní Kokeshové měla trochu strach, ale když jsem na kole ušlapala celou cestu až k jejímu domu, už jsem se nemohla vrátit. Slezla jsem z kola a položila ho na zem, vyšla jsem po schodech na verandu a zaklepal jsem na dveře. Otevřela mi, jako by na mě čekala, pozdravila mě jménem a pozvala mě dál. Na sobě měla beztvareé hnědé šaty s ošuntělým látkovým páskem. „Jak znáte moje jméno?“

„Tohle je malé město,“ pokrčila rameny a souravým krokem si to namířila podél schodiště do mdle osvětlené chodby. „Taková hezká dívka jako ty mezi ostatními velmi vyniká. Zvláště, když jsi s tím Walkerovic klukem. On je blond a ty bruneta.“

„Vy znáte Lucase?“ Šla jsem za ní do kuchyně, kde mi ukázala, ať se posadím. Odsunula jsem židli a položila jsem si batoh na zem.

Přikývla. Ze skříňky vytáhla sklenici a z ledničky džbán s citronádou. „Znám každého v tomhle ničemném městě, ale jeho si pamatuju obzvlášť. Měla jsem tu už hromadu dívek, které si na něho myslely a žádaly mě o nápoj lásky.“ Postavila přede mě sklenici citronády. „Jedna mi tvrdila, že je do Lucase zamilovaná už od třetí třídy.“

Vzala jsem sklenici do ruky, ale nenapila jsem se. „Udělala jste to? Ten nápoj lásky?“

„Ha!“ zvolala paní Kokeshová. „Za co mě máš? S kouzly není radno si pohrávat. Nesmí se vyplýtvat na středoškolské lásky.“ Zahrozila na mě pokřiveným prstem a naklonila se ke mně přes stůl. Byla tak blízko, že jsem viděla všechny vrásky v jejím obličejí, které se protínaly jako čáry na špatně namalovaném obraze.

„Takže vy máte skutečně kouzelnou moc? A vaše kouzla fungují?“ zeptala jsem se.

„Samozřejmě, že fungují, ale je to vážná věc. Nesmí se brát na lehkou váhu.“ Na kuchyňskou linku skočila šedá mourovatá kočka a začala očichávat džbán s citronádou.

„To je vaše kočka?“ ukázala jsem a ona se otočila. „Nevadí, že je tam nahoře?“

„To je v pořádku,“ pokrčila rameny. „Jen je zvědavá.“

Pevně jsem sevřela popruh svého batohu. Byly v něm všechny mé peníze, které jsem si vydělala nekonečným hlídáním dětí a loňským sběrem jahod. A přidala jsem k nim i ty, které jsem dostala k Vánocům. „Přišla jsem kvůli Lucasovi.“

„Chceš ho uzdravit.“ Zdvihla jedno obočí. „Jsi do něho zamilovaná a chceš, aby rakovina zmizela.“

„Ano.“ Nemohla jsem uvěřit svému štěstí. Bála jsem se přijít a ona mě přitom rovnou pozvala dovnitř. Ani jsem se nemusela na nic ptát. Okamžitě věděla, co chci, a řekla to, jako by o nic nešlo.

„Můžete to udělat?“ zeptala jsem se.

Naklonila hlavu k rameni a pozorně si mě prohlížela. Vydržela jsem její pohled, zůstala jsem v naprostém klidu, protože jsem se bála

přerušit její soustředění. Zrovna teď se zdálo, že mám šanci, a nechtěla jsem ji promarnit. Kočka zabloudila na druhý konec kuchyňské linky a pak s měkkým žuchnutím seskočila na zem. Paní Kokeshová téměř donekonečna klepala prstem o stůl a nakonec prohlásila: „Existuje lektvar, který lze využít k záchraně lidského života.“

Vydechla jsem úlevou. „Takže ho připravíte?“

„Můžu ho připravit, samozřejmě, ale vidím, že je v tom ještě něco jiného, co by mohlo být na překážku.“

„Co tím myslíte?“ zeptala jsem se.

Paní Kokeshová potřásla hlavou. „Nejsem si jistá. Je to mimo moje pole působnosti. Nikdy předtím jsem nic takového neviděla.“ Usmála se. „Víš, celý svět je propojený. Každá lidská bytost je součástí kosmické tkaniny, do které je vetkána i veškerá energie. Cítím, že tvému chlapci něco bezprostředně hrozí. Narušení síly, tak nějak se tomu říká, že?“ Skřehotavě se zasmála, jako by řekla vtip.

„Asi,“ řekla jsem pomalu, protože jsem nevěděla, o čem mluví.

„Fajn, víš co?“ Praštila rukou o stůl. „K čertu s tím. Udělám to. Musím tě ale varovat, protože Lucas se nemusí vrátit zpátky takový, jakého ho chceš.“

„Jak to myslíte?“

„Nemusí to být chlapec, kterého znáš a miluješ.“

„A co by mohlo být jinak?“ zajímala jsem se.

„To se ptáš mě? Ha! Já nemám ponětí,“ přiznala se. „Lidé, kteří se nacházejí tak blízko smrti, se mohou vrátit jiní. Někdy vážnější, někdy opatrnější. Třeba se víc zaměří na duchovní stránku a projeví přání stát se knězem.“ Povytáhla obočí. „Jsi na to připravená?“

Měla jsem dojem, že si ze mě střílí. Řekla jsem: „Lucas by se nikdy nestal knězem. Walkerovi ani nejsou katolíci.“

Paní Kokeshová pokrčila rameny. „To byl jen příklad. Nerozčiluj se. Lidé se mění i za těch nejlepších okolností. A když je sebereš hrobníkovi z lopaty, no, to není maličkost. Možná nebude tak chytrý nebo tak silný. Jeho mozek pravděpodobně trpěl nedostatkem kyslíku,

takže kdoví, co se tam stalo. Tenhle lektvar má svá omezení. Pořád to chceš udělat?“

„Ano,“ řekla sem. Za každou cenu dostanu Lucase zpátky. Rozepnula jsem batoh a vytáhla jsem všechno, co jsem slyšela, že by mohla potřebovat: Lucasovu fotografii, pramen jeho vlasů a malou lahvičku s gumovou zátkou, ve které se nacházely jeho sliny. Všechno jsem vzala a postavila na stůl.

„Přišla jsi připravená,“ řekla a pochvalně přikývla. Podržela lahvičku proti světlu. „Jeho sliny?“

„Ano.“

„Výborně.“ Paní Kokeshová prudce vstala, až nohy její židle zaskřípěly o prochozené linoleum. „Dej mi svoje telefonní číslo. Zítra, až budu mít lektvar hotový, ti zavolám.“ Popadla mou sklenici plnou citronády a vylila ji do dřezu.

Vstala jsem a zapnula jsem batoh. „Nemůžete to udělat hned? Mohla bych počkat.“

„To není jako péct koláčky,“ zachraptěla. „Tyhle věci se nesmí uspěchat. Až to bude, hned ti zavolám.“

Vytáhla jsem z batohu kus papíru, napsala jsem na něj své jméno a telefonní číslo a podala jsem jí ho přes stůl. Aniž se na něj podívala, složila ho a schovala si ho do kapsy

„Tak fajn,“ řekla, vzala mě za paži a vyvlekla mě z kuchyně. „Už běž.“

Než jsem si to uvědomila, doprovodila mě dlouhou chodbou a vystrčila mě před dveře. Sotva jsem se octla na verandě, dveře se za mnou prudce zabouchly. Ani se se mnou nerozloučila.

„Díky,“ zavolala jsem a zvedla jsem kolo ze země. „Uvidíme se zítra.“

Druhý den jsem k ní jela hned, jak zavolala. Paní Kokeshová už na mě čekala. Seděla na nejvyšším schodu verandy s papírovým pytlíkem v klíně. Když jsem přijela, pytlík mi podala. „Jak jsem slíbila,“ prohlásila ponuře. „Ale musím tě varovat, mám z toho špatný pocit.“

Otevřela jsem pytlík a zjistila jsem, že obsahuje prázdnou sklenici od čalamády, dokonce i s nálepkou. „Já to nechápu.“ Zmateně jsem se na ni podívala. „Co je to?“

„Lektvar je na dně,“ vysvětlila. „Není ho moc, ale ty ho ani moc nepotřebuješ.“

Přidržela jsem sklenici proti světlu. Měla pravdu, dno sklenice pokrývala malá loužička průhledné tekutiny. Z nějakého důvodu jsem si myslela, že lektvar bude krvavě rudý. Tohle vypadalo jako nic. Jako by mi prodávala vodu. Naklonila jsem sklenici tam a zpátky a sledovala jsem, jak se tekutina přelévá z jedné strany na druhou. „Co s tím mám udělat?“

„Potři mu tím oči a rty,“ poradila mi. „Pak přitiskni své rty k jeho a zpečet kouzlo polibkem.“

Snažila jsem se rozluštit její výraz. „Opravdu? Neděláte si ze mě legraci?“

„O kouzlech nikdy nežertuju.“ Zpoza rohu vyběhla rezavá kočka a vyskočila jí na klín. Paní Kokeshová ji zamyšleně pohladila po hlavě. „Oči jsou okna do duše. Rty jsou bránou do těla. Ty potřebuješ obojí.“

„Mám potom ještě něco říct?“

„Co bys chtěla říct?“

„Já nevím.“

„Nemusíš říkat vůbec nic,“ odkašlala si a zatvářila se našťavaně. „Jen mu tím potři oči a rty a pak ho polib,“ zopakovala netrpělivě. „Proč to všichni chtějí komplikovat víc, než už to je? Dokážeš snad moje pokyny dodržet, ne?“

„Ano,“ odpověděla jsem a potom jsem si na něco vzpomněla. „Říkala jste, že z toho máte špatný pocit?“

Paní Kokeshová přikývla. „Na celé situaci je něco divného. Nevím, co to je, ale začínám mít tušení, že to nedopadne dobře.“

Moje naděje, v jednu chvíli tak velké, se každou minutou snižovaly. Po tom všem, co řekla, to znělo, jako by to ani nemělo fungovat. „Ale pořád to můžu zkusit, ne?“

„Samozřejmě. Počkej, vidím něco zvláštního.“ Soustředěním nakrčila nos. „Vidím tě v břiše velryby. Oba, tebe i Lucase.“

„V břiše velryby? Jako Jonáše z Bible?“

„Ani ne.“ Potrášila hlavou. „Už je to pryč. Nemůžu ti říct, co to znamená. Jen buď opatrná.“

„Budu.“ Totiž, neměla jsem v plánu být neopatrná. Hrábla jsem do batohu a vytáhla z něho své peníze. „Kolik vám dlužím?“ zeptala jsem se.

„Nic za to nechci.“ Vstala a oprášila si přední díl šatů. „Přeju ti hodně štěstí, Emmo. Budeš ho potřebovat.“ Vešla do domu a rezavá kočka ji následovala. Vklouzla dovnitř těsně předtím, než se zaklaply sítové dveře.

Od té doby jsem čekala, až budu s Lucasem sama, ale neustále se tu někdo ochomýtal. Nejdřív přišla ošetřovatelka (naštěstí to nebyla Nancy) s dalšími morbidními řečmi a pak se tu střídavě po celý večer objevovali oba Lucasovi rodiče. Seděla jsem v křesle u stěny pokoje, ale kdykoliv všichni odešli, přesunula jsem se a posadila jsem se k němu na kraj postele. Věděla jsem, že nakonec odejdou nahoru. Paní Walkerová toho v poslední době moc nenaspala. Několikrát za noc sešla dolů zkontrolovat Lucase. Vždycky mi nabízela, že mě vystřídá, abych mohla jít domů.

Přestože jsem paní Walkerovou neměla ráda, tak trochu jsem ji respektovala. Zůstávala vzhůru déle než ostatní, v noci kontrolovala Lucase a vstávala za svítání, aby svému muži pomohla v hospodářství. V zimě chodil pan Walker do práce, ale v létě oba pracovali na farmě. Dokonce najali dalšího člověka na výpomoc, aby během dne mohli občas zajít za Lucasem. I tak ale musela být paní Walkerová vyčerpaná. Nemohla jsem se dočkat, až dnes dokončí svou práci a vydá po schodech nahoru, ale ještě předtím pustila psa ven a našla si nějakou práci v kuchyni. Vyskládala nádobí z myčky, utřela pracovní plochu a se vzdycháním se pustila do drhnutí nějaké odolné skvrny. Podle předchozích zkušeností jsem věděla, že je to poslední věc, co udělá. Ještě

otevře zadní dveře, zavolá Macka dovnitř, zamkne a odebere se nahoru do postele.

Než k tomu došlo, zaslechly jsme zvenčí nějaký hluk. Hlasité zadunění, po kterém jako ozvěnou zněly další odrazy. Zvedla jsem hlavu a snažila se přijít na to, co by to mohlo být. Ohňostrojek? Střelba? Ne, bylo to mnohem tlumenější. Skoro jako nějaké vibrace. Paní Walkerová strčila hlavu do dveří. „Slyšela jsi to, Emmo?“

„Jo, slyšela. Ozvalo se to někde od stodoly.“

„Co to bylo?“ nakrčila čelo.

„Já nevím,“ zavrtěla jsem hlavou. „Skoro jako by něco dopadlo na zem.“

„Doufám, že se ten pes do něčeho nezapletl.“ Odešla a pak jsem uslyšela, jak otevírá zadní dveře a volá: „Macku? Kde jsi? Hned se vrať domů!“ Mack zaštěkal v odpověď. Paní Walkerová několik vteřin čekala a pak na něho znovu zakřičela. Znělo to ostře a já jsem věděla, že jestli se rychle nevrátí, nechá ho přes noc venku. Jednou nebo dvakrát jsem ho pustila dovnitř, i když mi řekla, že to nemám dělat. Chtěla ho potrestat za to, že neposlouchá. Já jsem ale měla měkké srdce a nedokázala jsem ho nechat venku. Byl to Lucasův pes.

Mack se naštěstí vrátil dovnitř dřív, než paní Walkerová zavřela dveře. Hned mu vyčinila, že nepřišel, jak na něho poprvé zavolala. Netrvalo dlouho a objevil se u mě. Našel si místo na podlaze mezi mým křeslem a Lucasovou postelí. Natáhla jsem ruku dolů a polhladila jsem ho po hlavě. Paní Walkerová vešla do místnosti a dala mi poslední instrukce. „Kdyby se s Lucasem cokoliv stalo, přijď mě vzbudit,“ řekla. „Okamžitě.“

„Ano, samozřejmě.“

„A nedovol tomu psovi vyskočit na postel,“ připomněla mi. „Včera jsem na příkrývcu našla psí chlup.“ Přimhouřila oči, jako by za to obviňovala mě.

„Nejspíš upadl z oblečení někomu, kdo se nakláněl nad postelí,“ nabídla jsem vysvětlení.

Zjihla. „No, možná. Dobrou noc, Emmo.“

„Dobrou noc, paní Walkerová.“

Odešla po schodech nahoru. Když jsem z koupelny nad sebou uslyšela téct vodu, znovu jsem se pomodlila k Bohu a tentokrát jsem slíbila cokoli za to, jestli přivede Lucase zpátky. Sotva paní Walkerová přešla chodbu do své ložnice, zvedla jsem Macka na postel, kde se uvelebil do prostoru mezi Lucasem a zábradlím a položil si hlavu Lucasovi na rameno. Už byl vycvičený a věděl, jak si správně lehnout, aby Lucasovi neublížil. Mack byl kříženec, celý černý s bílým fličkem na břiše. Jedinou rasu, kterou u něj šlo určit, byla border kolie. Lucas prohlásil, že právě díky téhle části byl Mack tak chytrý.

Pohládila jsem Lucase po tváři. „Vydrž, Lucasi. Všechno se brzy zlepší.“ Chlapci, který mi ukradl srdce ve chvíli, kdy se poprvé usmál mým směrem, se moc nepodobal. Nikdy nezapomenu, jak se jednou opíral o svou skříňku a mluvil s hlavní roztleskávačkou, Madison Walinskou. Nezavřela pusu, pohazovala svými vlasy a falešně se smála. To byla její obvyklá sebestřednost. Lucas poslouchal a přikyvoval, ale tvářil se, jako by byl v pasti, a z toho každý poznal, že se jen chová zdvořile. Když se zadíval mým směrem, naše oči se setkaly. Mezi námi proběhla vlna pochopení - soucit ode mě, rezignace od něho. Šlehl po mně úsměvem a mně to připadalo, jako by se otevřela nebesa a vyslala ke mně paprsek světla. Byl to takový krásný kluk. Tak neuvěřitelně krásný kluk. Od toho okamžiku jsem ho chtěla. A pak jsem ho získala. A to, jak jsem si myslela, byl konec příběhu. Můj osobní šťastný konec, který ale vůbec nebyl tak šťastný, když zasáhla rakovina.

Při chemoterapii ztratil své nádherné kudrny a zatím mu nenarostlo nic než chmýří. Bez vlasů vypadal jeho obličej ještě užší, jako by měl lebku jen obalenou kůží. Ruce a nohy měl neustále ledové a teď už i promodralé. Ale na tom, jak vypadal, nezáleželo. Milovala jsem Lucase víc než kohokoliv na světě. Nemohla jsem bez něj žít.

Z batohu jsem vytáhla sklenici, odšroubovala jsem víčko, naklonila jsem ji a namočila do lektvaru dva prsty. *Prosím, Bože, ať to funguje.* Mack zakňučel, jako by věděl, že se něco chystá. Zvedl hlavu a sledoval, jak roztrám lektvar po Lucasových očích. Pohyb mých prstů nepatrně nadzvedl Lucasova víčka a jeho oči zůstaly pootevřené. Měla jsem mu tu tekutinu vetřít přímo do očí? Nebyla jsem si jistá. Přidala jsem ještě trochu víc a pečlivě jsem navlhčila otevřený prostor pod jeho víčky. Zbytek jsem mu pak otřela o rty. Mack byl zvědavý a posunul se na posteli tak, že měl čenich u Lucasova obličej.

„Jo, Macku,“ řekla jsem. „Já vím, že je to divné. Ale nedělej si starosti. Neublížuju mu.“ Uzavřela jsem sklenici, naklonila jsem se a políbila jsem Lucase na rty. Nervózně jsem se odtáhla a sledovala jsem, co se stane. Lucas pořád ležel na zádech a ruce měl přesně tam, kam mu je položila sestra, když ho obracela. Mělce dýchal a ve tváři neměl žádný výraz. Upřeně jsem ho pozorovala a pak jsem ho znovu políbila. „Miluju tě, Lucasi.“ Absolutně nic se nezměnilo.

Z nějakého důvodu jsem si myslela, že lektvar bude působit okamžitě. Nemusel by se hned úplně vyléčit. Stačilo by mi, kdyby se zavrtěl nebo usmál. Něco, co by mi naznačilo, že se odvrátil od smrti a zamířil ke mně. Přemohlo mě zklamání a oči se mi zalily slzami. Polibek mi na rtech zanechal trochu kluzkého lektvaru, a tak jsem si z batohu vytáhla kapesník. Když jsem si utírala ústa, Mack zakňučel. „To je v pořádku, chlapče,“ uklidnila jsem ho. V lahvičce zůstala ještě trochu tekutiny. „Později to zkusíme ještě jednou.“

Kapitola třetí

Průzkumník věděl, že jestli po zásahu hlavní loď okamžitě něco nepodnikne, zahyne.

Mise začala poměrně dobře. Všichni průzkumníci věděli, co mají dělat, a postupovali podle plánu. Jeho malá loď byla jednou z dvaceti menších lodí uchycených ke spodní straně mnohem větší kruhové loď jménem *Hledač*. Takovým způsobem cestovali vesmírem, každý průzkumník ve své lodi upevněné na spodním okraji mateřského korábu.

Mise měla pokaždé stejný úkol. Společně cestovali ze svého vesmíru do jiných světů. Jakmile dosáhli pozice nad cílovou planetou, *Hledač* jim dal pokyn k uvolnění. V tom bodě průzkumníci ve svých lodích klesli dolů a zůstali viset nad vnější kůrou planety a získávali údaje: vyhodnocovali půdu na obsah minerálů a vysílali pulsy, které zkoumaly obyvatele v okolním prostředí a úroveň jejich evoluce. Některé planety navštěvovali opakovaně a pokaždé monitorovali, jakých pokroků obyvatelstvo od poslední návštěvy dosáhlo, jak je náchylné k agresi a jak rychle probíhá vývoj. Průzkumníci se snažili být nenápadní. Vyhýbali se hustě osídleným oblastem a schválně načasovali své návštěvy tak, aby byli co nejméně vidět.

Tahle planeta, která se nazývala Země, byla zvláštní. Určité procento obyvatel bylo tak vysoce vyvinuté, že starší navrhli

kontaktovat je přímo a pozvat je, aby se připojili ke koalici. Ale vyvinutých obyvatel bylo jen pár a nad masami, které byly podle všeho velmi brutální, zjevně neměli žádnou moc. Jestliže se jim nedalo věřit, že se jeden k druhému budou chovat slušně, jak by přijali cizince z jiných světů?

Tomuto průzkumníkovi to bylo jedno. Byl tu nový a pyšnil se tím, že dělá tak důležitou práci. Jeho fyzické tělo, schránka bez duše, zatím nehybně leželo a čekalo v jeho domovině. Před mnoha lety starší zjistili, že vzhledem k atmosférickým odlišnostem jednotlivých planet bylo snazší oddělit vědomí od těla a poslat jen tu malou část. Průzkumníci se tak nemuseli pokaždé fyzicky adaptovat. Vědomí každého průzkumníka se vešlo do maličké lodi, která vyžadovala méně prostoru a paliva. Jejich intelekt a ostatní smysly jim zůstaly, a to bylo všechno, co bylo zapotřebí. Energii získávali z mateřské lodi, ale navigace byla na nich. Manévrovali pomocí myšlenek a záměrů. Sledovali připravenou trasu, ale v případě potřeby se od ní dokázali odchýlit.

Jakmile hlavní loď pronikla atmosférou a dosáhla cílové pozice, všech dvacet průzkumníků v malých lodích, připravených k pokrytí určených oblastí, čekalo na povel k uvolnění. Průzkumník už na Zemi byl. Naposledy zkoumal vyprahlá prostředí. Obyvatelé planety takovým místům říkali „poušť.“ Přestože na nich nebyla hojnost životních forem, pyšnila se určitou strohou krásou. Krajina na téhle misi byla úplně jiná. Bylo mu řečeno, že se setká s různými formami olistění, s bytostmi velkými i malými, ale pravděpodobně se nebude jednat o ty nejvíce vyvinuté obyvatele. Jestliže se setkají s jedním z těchto „lidí“ (jak se jim říkalo v místním jazyce) měli oblast ihned opustit.

Kdyby všechno šlo podle plánu, všech dvacet průzkumníků by se v předem určeném čase vrátilo k původní lodi, přichytilo by se na své místo a setrvalo tam, dokud by se loď nepřesunula na další místo. Většina z nich prodělala tento typ mise už mockrát předtím.

Tak to bylo aspoň v plánu.

Když hlavní loď po průchodu atmosférou zasáhla raketová střela, nový průzkumník byl jediný, kdo se uvolnil. Udělal to v záchvatu paniky a porušil tím pravidlo, že se může uvolnit pouze na povel. Zatímco mu *Hledač* a ostatních devatenáct k němu dosud přichycených lodí vybuchlo nad hlavou, jeho malé plavidlo rotačním pohybem odletělo pryč. Rozsvítila se mu pohotovostní světla a závratnou rychlostí se řítit směrem dolů. Když konečně dopadl na zem, bylo to pod šikmým úhlem, a tak se loď ještě několikrát odrazila a pak se dlouze sklouzla. Teprve potom se úplně zastavila. Úplně ztratil kontrolu, a předtím, než se poklop lodi otevřel, protože se nárazem poškodil, se ani nestačil vzpamatovat. Světla zasyčela a zaprskala. Rozjasnila se, ale záhy potemněla a zcela zhasla.

Být uvězněný ve své lodi a odříznutý od přísunu energie byla ta nejhorší věc, která se mohla průzkumníkovi přihodit. Průzkumník byl schopen komunikovat pouze s hlavní lodí, *Hledačem*, a na ní se také jeho loď po ukončení každé mise znovu nabíjela. Teď byl sice dezorientovaný, ale i tak se snažil zvážit svoje možnosti. Jeho plavidlo byla poškozené, mateřská loď byla zničená. Neměl možnost komunikovat se svou domovskou planetou. Ještě horší bylo, že tu zůstal uvězněný ve formě vědomí bez těla. V tomto stavu byl jen energetickým polem známým jako bioplazma: sbírkou vzpomínek, emocí a myšlenek. Pokud nedostane šanci přesunout se do jiného žijícího těla, nevydrží dlouho. V tom případě by smrt byla nevyhnutelná.

Když se přiblížilo to stvoření, průzkumník se ani nenamáhal posuzovat jeho životní formu. Spatřil příležitost, která, jak dobře věděl, už se podruhé nemusela naskytnout, a využil ji. Ve vteřině, kdy se stvoření dostatečně přiblížilo, průzkumník opustil svou loď a zachytil se na té bytosti. Jeho život závisel na tom, zda najde nového hostitele, a nemohl si dovolit být vybíravý.

Pronikl dovnitř vlhkými membránami zrakových portálů, což byl optimální způsob, jak být absorbován a převzít kontrolu. Stvoření se bránilo, ale bylo příliš zmatené, aby dokázalo udělat něco

víc. Během několika vteřin byl průzkumník uvnitř. Zpočátku, než se zorientoval, ponechal tvorovi schopnost ovládat své tělo. Když stvoření našpicovalo uši a zaslechlo hlasitý signál - „Macku? Kde jsi? Hned se vrať domů!“ - a zareagovalo pohybem po terénu k budově, průzkumník poznal, ho někdo volá. Pochopil, že jeho hostitel je podřízený bytosti, která způsobila ten hluk.

Stvoření vběhlo dovnitř a průzkumník se rozhlédl po prostředí, které pozemšťané obývali - jak byl prostor rozdělený a zaneřádněn nejrůznějšími předměty, od uschlých rostlin až po vytěženou rudu. Sledoval, jak spolu dva „lidé“ komunikovali vydáváním slyšitelných zvuků. Potom ucítil, že ho někdo zvedá a pokládá na předmět, kde nehybně ležel třetí obyvatel. Průzkumník odhadl, že stvoření, které obýval, mělo rádo lidi a obzvlášť tohoto mladého člověka, který - jak průzkumník okamžitě vycítil - měl blízko k smrti. Buňky v jeho těle se začaly chovat nevyzpytatelně a zničily mu zdraví. Proč lidé dovolili, aby jeho tělo takovým způsobem sešlo, když bylo tak snadné problém napravit? Takle společnost evidentně vůbec nebyla pokročilá.

Pozoroval, jak jeden obyvatel aplikoval na oči a rty nezdravé bytosti nějakou látku. Byl to pohřební rituál? Nebo to mělo sloužit k uklidnění a přinést úlevu? Bytost se naklonila a přitiskla obličej k nemocnému. Průzkumník pochopil, že to musí být rozloučení. Smrt byla blízko, ve vzduchu a všude kolem. Kdyby se mu podařilo přeskočit dřív, než tenhle organismus zemře, to tělo by pro něj bylo dokonalým útočištěm.

Jeho šance přišla brzy. Když se stvoření připlazilo blíž a jeho čenich se octl téměř na úrovni navlhčených otvorů nemocného, průzkumník použil veškerou svou energii, opustil podřízeného tvora, odešel jeho očima a stejným způsobem vstoupil do nového těla.

Kapitola čtvrtá

Tři minulé noci jsem zůstala u Lucase. Spala jsem jenom chvílemi, a tak mě brzy dostal nedostatek spánku. V tu noc, kdy jsem neúspěšně potřela Lucasovy oči a rty kouzelným lektvarem a ke zpečetění kouzla jsem ho i políbila, na mě padla taková únava, že mě málem porazila. Zhasla jsem malou lampičku na stolku a vrátila jsem se do křesla. Myslela jsem si, že si jen na čtvrt hodiny zdřímnu. Za dvě hodiny mě probudil křik paní Walkerové, který spustila, když uviděla psa uvelebeného vedle Lucase. „Co tam sakra děláš? Vypadni odtamtud,“ zaječela.

Prudce jsem otevřela oči. Mack seskočil z postele, stáhl ocas mezi nohy a zmizel. Ve světle, které sem proudilo z kuchyně a z nočního světýlka v rohu, jsem viděla, že má paní Walkerová obličej sraštlý vztekem. „Co jsem ti řekla, Emmo? Nezakázala jsem ti pouštět toho psa na postel?“ Byla tak rozzlobená, že se ani nesnažila tlumit hlas.

Protřela jsem si oči. „Promiňte, musel...“ A pak jsem zmlkla. Nešlo předstírat, že to Mack udělal sám. Byl to starý pes, který neskákal na nábytek. Dokonce i vylézt schody mu trvalo dost dlouho. Navíc to bylo tak milé zvíře, že jsem rozhodně nechtěla, aby se dostal do problémů kvůli něčemu, co jsem provedla já. „Je mi to líto.“ Čelila jsem jejímu vzteku a snažila jsem se tvářit kajicně. Nakonec jsem to ale nevydržela a uhnula jsem pohledem.

„Samozřejmě, že je ti to líto,“ odfrkla. „Ale co já s tím?“

„Už to znovu neudělám. Jen jsem si myslela, že to Lucasovi přinese trochu útěchy.“

„Tobě to pořád nedochází, že?“ zavrčela, naklonila se ke mně a vztekla mi zasyčela do obličeje. „Lucas už žádnou útěchu nepotřebuje.“

„To není pravda,“ protestovala jsem.

Pokračovala, jako by mě neslyšela. „On umírá, Emmo. Ztrácím svého syna a ty mi to svou přítomností ještě ztěžuješ. Ericovi, mně i jeho otci kradeš poslední vzácné okamžiky. To my jsme jeho rodina.“ Vycítila jsem důraz, který vložila do slova „rodina.“ Pro ni to znamenalo naprosto všechno. „Lucas je můj prvorozený. Na pohřbu budeš plakat a všichni tě budou litovat. Ubohá sladká Emma, budou si říkat, byli tak zamilovaní. Nikdy ho neopustila,“ pravila posměšným tónem. „Ale víš co? Ty máš před sebou ještě celý život. Brzy si najdeš nového přítele a nakonec všechny tvé vzpomínky na Lucase vyblednou. Tvůj život půjde dál a dál. Já ale zůstanu matkou, která ztratila dítě. Pro mě ta bolest vždycky bude čerstvá.“

„Je mi to líto,“ řekla jsem znovu. Chtěla jsem říct víc. Chtěla jsem říct, že i pro mě je Lucas nenahraditelný, že podceňuje nás i naši lásku. Svazovalo nás mnohem silnější pouto než typické středoškolské vztahy. Já jsem Lucase zbožňovala a on by si nikdy nikoho nepustil tak blízko. Chtěla jsem vysvětlit, jak to skutečně je, ale zrovna jsem se probudila z velmi hlubokého spánku a slova se mi zachytila někde mezi mozkiem a ústy.

Napřímila se a ukázala ke dveřím. „Myslím, že se teď potřebuješ vyspat, takže si lehni na pohovku v obývacím pokoji a ráno můžeš jít domů. Už tady nebudeš zůstat přes noc. To já bych měla spát v křesle a být mu nablízku. Můžeš se na něho každý den přijít podívat, ale nezůstaneš déle než hodinu, stejně jako všichni ostatní návštěvníci.“

„To ne, prosím vás, nedělejte to.“ Vyskočila jsem z křesla, připravená se bránit. „Já už k němu Macka nikdy nepustím, přísahám. A můžu sedět na podlaze. V koutě, kde nebudu nikomu zavazet. Ani

nebudete vědět, že jsem tady. Jen mě nenuťte odejít. Já bez něho nemůžu být.“

„Panebože!“ Rozhodila ruce. „Nemá to smysl, Emmo. Už jsem se rozhodla. Nedokážu ještě ke všemu snášet tvoje výlevy. Jsem unavená. Jsem strašně unavená.“ S šustěním papučí po dřevěné podlaze prošla kolem mě, posadila se na židli a schovala si obličej do dlaní. Pak se stalo něco nemyslitelného. Paní Walkerová začala plakat. Nejdřív se jen tiše třásla a vzdychala, a pak začala vzlykat, lapat po dechu a lkát a naříkat tak silně, že mi to rvalo srdce. Vždycky jsem si myslela, že je z ocele, ale v tu chvíli mi došlo, jak jsem se mýlila.

Váhala jsem sotva vteřinu a pak jsem přistoupila k ní a objala ji. Nechala se, ale v tom, že mě nezastavila, možná bylo i něco víc. Omotala jsem kolem ní své paže a ona se ke mně naklonila. Stále plakala a prsty si zakrývala oči. Nic jsem neříkala, protože jsem nevěděla, co říkat. Chápala jsem její muka. Obě jsme milovaly Lucase. To jsme měly společné. Po několika minutách jsem ucítila, že se uvolnila a její kvílení přešlo ve fňukání. „Chcete podat kapesník?“

„Ano, prosím.“

Poodešla jsem, sáhla jsem batohu pro papírové kapesníky a pár jsem jí jich podala. Připadalo mi, že jeden nebude stačit.

„Měli bychom tu mít krabici,“ popotáhla, utřela si slzy a pak se vysmrkla. „Vždycky jsme ji tu mívali.“

Přikývla jsem. Vzpomněla jsem si, že jsem ji vídala na stolku vedle Lucasovy postele, ale teď tam nebyla.

Vzlykla: „Asi si myslíš, že tě nenávidím, Emmo, ale není to tak.“ Na zlomek vteřiny jsem myslela, že se smíříme, ale pokračovala. „Necítím k tobě nenávisť, jen na tebe mám vztek. Přeju si, aby to tak nebylo, ale nemůžu si pomoci. Můj syn umírá a ty se tu roztahuješ, jako bychom se s jeho otcem o něj neuměli postarat. Připadá mi, že nám pořád stojíš v cestě. Kdykoliv se otočím, uvidím tebe.“

Ostře jsem se nadechla. Jestli se mi omlouvala, byla to ta nejhorší omluva na světě. „Já vím, že je to pro vás těžké.“

„Vzhledem k tomu, jak jsi malá, je s podivem, jak tu neustále zavazíš,“ řekla, jako by si myslela, že jsem to napoprvé nepochopila.

„Jen chci být Lucasovi nablízku. Nevěděla jsem, že vás to obtěžuje.“

Podívala se mi do očí. „Myslíš, že jsem příšerná osoba, ale nejsem. Jsem matka. Každá matka by to cítila stejně. Jednoho dne to pochopíš.“

„Možná,“ hlesla jsem. Nechtěla jsem se hádat. Ona se ale vůbec nesnažila pochopit, jak to vidím já. Stála jsem u postele a ruku jsem měla položenou na místě, kde předtím ležel Mack. „Nevěděla jsem, že vám překážím. Slibuju, že se pokusím to nedělat.“ Stála jsem nad paní Walkerovou úplně oblečená, zatímco ona tu seděla v chatrné noční košili a plátěných papučích, s rozčuchanými vlasy a opuchlým, zarudlým obličejem, a cítila jsem se být trochu ve výhodě. Mluvila ze vzteku, ale věděla jsem, že hrdost by jí zabránila vzít jediné slovo zpátky. Musela jsem přejít do vedení. Kdybych jí nabídla kompromis, možná by mi dovolila zůstat. Navrhla jsem jí: „Teď se vyspím na pohovce a ráno půjdu domů, osprchuju se a vezmu si čisté oblečení. A až se vrátím, slibuju, že nebudu sedět v křesle. Chápu vás. Tam by měli sedět členové rodiny. Od nynějška vám nebudu stát v cestě a neřeknu ani slovo, dokud mě nevyzve.“

Naše oči se setkaly. Dívala jsem se na ni, zatímco ona uvažovala nad mými slovy. „Ne,“ řekla po velmi dlouhé době. „Nehodlám s tebou vyjednávat, Emmo.“ Pořád v ruce držela zmuchlaný kapesník. Sotva před několika minutami jsem ji objímala a doufala jsem, že se mi podařilo proniknout jejími obrannými valy, ale tón jejího hlasu mi teď sděloval něco úplně jiného. „Stojím si za svým původním rozhodnutím. Běž do obývacího pokoje a vyspi se na pohovce. Ráno tě vzbudím, abys mohla jít domů. Když budeš chtít na návštěvu, musíš nejdřív zavolat. Dáme ti vědět, jestli se nám to hodí. A když tu nebudeš, až...“ Hlas se jí na vteřinu vytratil, ale rychle se vzpamatovala. „Když tu nebudeš, až Lucas odejde, budeš první, komu zavoláme.“

„Ale...“

„Nepatříš do rodiny, Emmo, a já nebudu předstírat, že ano. Teď běž do obývacího pokoje a lehni si na pohovku. Už to nechci znovu opakovat.“

Její hlas s každou další větou sílil, dokud tu poslední téměř nevykřikla. To by udrželo pozornost téměř každého člověka, ale já jsem ji stěží poslouchala, protože jsem ucítila, jak mi něco přejelo po ruce, po té, kterou jsem měla položenou na posteli. Otočila jsem se a uviděla jsem, že se Lucas dotýká mého zápěstí. Oči měl doširoka otevřené, koulel jimi, jako by je nedokázal ovládat, a nepatrně cukal hlavou, jako někdo, kdo snědl velkou porci studené zmrzliny.

„Slyšela jsi mě, Emmo?“

„Slyšela jsem vás,“ odvětila jsem, aniž jsem se k ní otočila, „ale podívejte na Lucase.“ Hlas se mi roztrásl štěstím. „Je vzhůru.“

Kapitola pátá

Paní Walkerová vstala ze židle a odstrčila mě stranou. „Lucasi? Zlato, to jsem já, máma.“ Pohladila ho po hlavě a on se rozhlédl po místnosti, jako by si nebyl jistý, kam se podívat. Měla jsem dojem, že na moment zachytil můj pohled, a zazubila jsem se. Najednou jsem byla radostí bez sebe. Paní Walkerová se ke mně obrátila. „Emmo,“ zvolala. „Dělej něco. Rozsviť světlo. A přines mu vodu a brčko.“

Rozsvítila jsem lustr v jídelně, který visel nad Lucasovou postelí. Náhlý jas ho přinutil zamžourat, a tak jsem světlo ztlumila. Paní Walkerová na něho šišlala, jako by byl malé dítě, upravovala mu polštář i přikrývku. Šla jsem do kuchyně a z příborníku jsem vzala plastový kelímek, který jsem do poloviny naplnila studenou vodou. Pak jsem otevřela zásuvku, kde byla krabice s ohebnými brčky. Než Lucas upadl do kómatu, pravidelně jsem mu dávala vodu i jídlo. Myslela jsem, že pomáhám. Netušila jsem, že překážím.

Přinesla jsem kelímek zpátky. Paní Walkerová si ho ode mě vzala a položila ho na stůl. „Stůj tady a hlídej ho,“ poručila mi a ukázala na místo na podlaze. „Musím vzbudit Erica a Steva.“ Vzrušeně odběhla a pleskání jejích papučí o podlahu se přitom rozléhalo po celém domě. Slyšela jsem ji, jak stojí na podestě a volá: „Steve! Ericu! Pojdte rychle sem!“ Když nepřiběhli okamžitě, vyběhla po schodech a osobně je vzbudila.

Mezitím se Lucas ještě víc probral. Pořád měl otevřené oči a už jimi koulel mnohem míň než předtím. Spočinul pohledem na mě, což jsem považovala za dobré znamení. Opustila jsem určené místo, přišla jsem blíž a dotkla jsem se jeho tváře. „Ahoj, miláčku.“ Čekala jsem, že se mu v očích objeví jiskra poznání, ale byl jako omráčený a žádná jiskra se neobjevila. Pohnul rty, ale nic z nich nevyšlo, jen jsem si všimla, jak je má rozpraskané. „Dám ti trochu vody, ano?“

Přidržela jsem mu kelímek pod bradou, nahnula jsem ho a vložila jsem mu slámku mezi rty. „Napij se,“ naléhala jsem. „Je to jen voda.“ Nereagoval. Možná byl na pití moc slabý. Přitiskla jsem prst na konec slámky, přidržela jsem ho tam a druhým koncem jsem mu pak kápala trochu vody do nepatrně pootevřených rtů. Zaslechla jsem, jak se Eric a Lucasův táta nahoře hrabou z postelí. Za chvíli tu bude celá rodina a mě odsunou stranou. Z koutku Lucasových úst vytekl tenký pramínek vody a stekl mu po bradě, ale zbytek Lucas spolkl a jak mu voda postupovala hrdlem, zahýbal se mu ohryzek. „Ještě vodu?“ zeptala jsem se a znovu jsem zvedla kelímek.

Zahleděl se na něj a zopakoval po mně. „Vodu.“ Rozdělil slovo na dvě slabiky, jako by ho vyslovoval poprvé v životě.

Ponořila jsem jeden konec slámky zpátky do kelímku a druhý jsem mu vložila do úst. Tentokrát ji rty pevně obemknul a začal sát, jako by na tom záležel jeho život. Vtom se na schodech pokrytých běhounem ozvaly kroky bosých nohou. Jeho rodina scházela dolů. Sebrala jsem Lucasovi kelímek a položila jsem ho zpátky na stůl, kam ho původně umístila paní Walkerová. Nedokázala jsem si představit, že by se zlobila kvůli tomu, že jsem mu dala napít, ale u ní nikdo neví.

Když se rodina sešla v místnosti, uctivě jsem ustoupila dozadu, ale z Lucase jsem ani na okamžik nespustila oči. I jeho barva už byla lepší. Za těch pár minut, co jeho matka odešla nahoru, se trochu uklidnil. Jako by byl víc sám sebou.

Jako první se ve dveřích objevil pan Walker a přispěchal rovnou k Lucasovi. Naklonil se k němu a začal mluvit. Paní Walkerová a Eric se postavili na druhou stranu, takže jsem musela ještě o kus uhnout. „Lucasi,“ řekl pan Walker, „to jsem já, táta.“ Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval. „Jsme tu všichni. Já a máma a Eric.“ Zvedl hlavu a usmál se na mě. „I Emma je tady. Máme tě moc rádi.“ Odkašlal si. Řekla bych, že mu v krku narostl knedlík. „Ericu?“ řekl a podíval se přes postel. „Chceš něco říct svému bratrovi?“

Eric měl v očích vystrašený výraz a já jsem si najednou uvědomila, že se svému bratrovi neustále vyhýbal jen proto, že ho nechtěl ztratit. Nebyli si nijak zvlášť blízcí, ale vzhledem k tomu, že je dělilo tři a půl roku, spolu vycházeli dobře. Dokud byl Lucas zdravý, zastávali se jeden druhého, ať už ve škole nebo doma před rodiči. A v tomto domě to nebylo jen tak, to mi věřte. Kdykoliv pan a paní Walkerovi začali Ericovi vyčítat, proč se konečně nezačne učit a nedosáhne na vyznamenání jako jeho bratr, Lucas okamžitě vyskočil a začal ho bránit. Zdůraznil Ericovy silné stránky – třeba schopnost nakreslit detailní architektonický návrh, který vytvořil jen tak z legrace, nebo jeho umění cokoli spravit – myčku, zemědělské stroje, toustovač, auta. Pokud měla věc pohyblivé části, Eric vždycky zjistil, co se pokazilo. Bylo mu teprve čtrnáct a už spravil tři stará auta a se ziskem je prodal.

„Já mám výbornou paměť,“ prohlásil by Lucas, „ale Eric má mozek inženýra. Je v tom směru génius.“ Jeho rodiče to ale nechápali. V jejich očích byl Eric jen stínem svého bratra. Eric měl tu nevýhodu, že byl tichý, měl tmavé, rozčepýřené vlasy a nosil brýle, zatímco Lucas byl společenský, sportovec a navíc blondák. Lucas vyhrál genetickou loterii vnějších znaků a Eric zůstal v pozadí. Nebylo to fér, ale tak tomu bylo v mnoha rodinách.

Teď Eric přistoupil blíž a váhavě poplácal Lucase po rameni. „Ahoj, Lucasi,“ zašeptal. „To jsem já, Eric.“ Lucas doširoka otevřel oči a Erik se zakřenil. Otočil se ke svým rodičům. „Poznal mě.“

Lucas zvedl ruku z postele a natáhl se ke kelímku, který stál na stolku. „Vodu,“ zakrákal a celá rodina se rozzářila, jako by udělal něco úžasného. Eric vzal kelímek a vložil mu slámku do úst. Když si Lucas dal pořádný doušek, Eric poznamenal: „Páni, kámo, ty máš ale žízeň.“ Podíval se na své rodiče. „Myslím, že byl dehydrovaný.“

„To stačí,“ přerušila ho paní Walkerová, natáhla se a vzala mu kelímek z ruky. „Nezapomeň, o čem jsme si povídali.“ Otočila se ke mně a vysvětlila: „Onehdy jsem mluvila s jednou sestrou z hospice a ta mi pověděla, že přesně tohle se může stát. Pacienti někdy pookřejí a rodina tak obdrží dar, že svého člena na chvíli získá zpátky. Prohlásila, že to může trvat několik minut až několik hodin, ale že bychom neměli příliš jásat a zaměňovat to za uzdravení.“ Udělala krok ke mně a zašeptala: „Tvrдила, že se to stává těsně před samým koncem.“ Eric, který stál za ní, změnil výraz tváře a oči se mu zalily slzami.

Pan Walker popleskal Lucase po paži. „To je v pořádku, synu. Všechno je v pořádku.“

Neřekla jsem paní Walkerové, že se mylí, že vím, že to není konec. Lektvar, který jsem dostala od paní Kokeshové, fungoval, a tohle byl teprve začátek.

Bylo mi jedno, co si paní Walkerová myslí. Znala jsem pravdu. Získávala jsem Lucase zpět.

Kapitola šestá

Průzkumník samozřejmě věděl, jaké to je mít tělo. Jeho vlastní tělo na něho čekalo na jeho domovské planetě. Kdykoliv se vrátil z mise a vklouzl do své tělesné schránky, měl pocit, jako by se vracel domů.

Ale tohle tělo? Bylo nemotorné, mělo nešikovné končetiny a klouby s tak omezenou hybností, že byl zázrak, že tihle pozemšťané vůbec mohli fungovat. Aby dva zrakové portály náležitě fungovaly, musely být správně zaměřeny. Každý pohyb vyžadoval nesmírnou námahu. Není divu, že obyvatelé téhle planety byli tak nepřátelští.

Když se ty bytosti kolem něho shromáždily, jejich slyšitelná řeč mu připadala jako útok. Nevěděl, kam má namířit zrak a jak má reagovat. Když mu ta laskavá bytost dala to, čemu říkala „voda,“ instinktivně věděl, že po této substanci tělo touží, že je nezbytně důležitá pro jeho existenci. Jestliže to tak ale bylo, proč jí tělo mělo takový nedostatek? Najít smysl ve spoustě věcí bylo velmi těžké.

Tušil, že hlasitá komunikace je reakcí na jeho probuzení. Všude kolem něho se vznášel pocit štěstí, kromě té laskavé bytosti, která, jak se mu zdálo, považovala jeho probuzení za trvalé. Průzkumník se snažil získat tolik informací, kolik mohl. Došel k závěru, že identita jeho těla je „Lucas.“ Byl si tím poměrně jistý, takže ho mátl, že ta největší bytost ho oslovuje „synu.“ Je možné, že obyvatelé

téhle planety měli mnohonásobná jména? Jestli se bude vydávat za Lucase, bude se toho muset spoustu naučit.

Průzkumník potřeboval, aby se Lucasovo tělo uzdravilo a zesílilo. Byla to jeho jediná naděje, jak najít cestu zpátky domů.

Kapitola sedmá

Lucas nezemřel v noci ani následující ráno, ale paní Walkerová se přesto dál upínala ke své historce. Tvrdila, že pookřál a jeho tělo vydalo veškerou svou energii, jen aby se s námi naposledy rozloučil. Že je to takové poslední hurá, než navždy odejde. Dobré na tom bylo, že zapomněla, jak mě předtím vykázala z pokoje nemocného. Mackovi se tak dobře nevedlo. Od té doby, co ho paní Walkerová přistihla na posteli, už mu nedovolila se k Lucasovi ani přiblížit.

Já sama jsem se ovšem rozhodla ráno odejít domů. Osprchovala jsem se a najedla, nastavila jsem si budík na telefonu a dopřála jsem si ten luxus a na dvě hodiny jsem usnula. Lucasovi bylo líp, takže mi nedělalo takové starosti ho na chvíli opustit.

Když jsem se vrátila, zastihla jsem sestru a Lucasovy rodiče při konferenci v kuchyni. Sotva mě paní Walkerová uviděla přicházet zadními dveřmi, aniž bych předem zatelefonovala, stiskla rty do tenké čárky, ale nic neřekla, a já jsem šla rovnou za Lucasem. Vedle jeho postele seděl v křesle Eric se semknutýma rukama. Oči upíral na Lucase, který spal.

„Ahoj, Emmo,“ pozdravil Eric. Vypadal, že mě rád vidí.

„Ahoj, Ericu. Co jsem zmeškala?“ Sundala jsem si batoh z ramena, odložila jsem ho na zem a pak jsem se posadila na okraj Lucasovy postele a sledovala, jak se mu zvedá a zase klesá hrudník. Připadalo

mi, že dýchá hlouběji, a to bylo dobré znamení. Do plic se mu dostávalo víc kyslíku.

„Nic moc,“ zhodnotil Eric. „Všechno je téměř stejné jako ve chvíli, kdy jsi odešla. Chvíli je zcela vzhůru a pak zase usne.“

„Neptal se po mně?“

„Ne. Neřekl nic jiného než „vodu.““

Pokrčila jsem rameny. „Dej mu čas. Hodně toho prožil. Neuzdraví se jakoby lusknutím prstů.“

Eric se na mě vyplašeně podíval. „Emmo, ty jsi neslyšela, co říkala máma? Vysvětlovala, že tohle je součástí procesu. Neuzdravuje se. Je to začátek konce.“ A pak zopakoval, co jeho mámě pověděla sestra z hospice – jak pacienti někdy těsně před smrtí pookřejí a jak by si rodina takového daru měla vážít, ale nepovažovat ho za víc, než čím je.

„Jo, slyšela jsem ji,“ ušklíbla jsem se, a i když jsem toužila prozradit Ericovi svoje tajemství, už jsem dál nepokračovala. Eric je teď smutný, ale o to větší radost bude mít, až si uvědomí, že jeho bratr bude žít. Musím jen počkat. Brzy se dozví pravdu.

Tiše jsem sledovala, jak Lucas spí – Eric si myslel, že jeho bratr sklouzává blíž ke smrti, ale já jsem věděla, že nabírá sílu pro návrat do života. V pozadí jsem slyšela, jak si dospělí u kuchyňského stolu povídají o Lucasovi, jako by měl během pár hodin zemřít. V jednu chvíli se dokonce ozvalo moje jméno a já jsem zbystrila. Znělo to, jako by se sestra zasazovala o to, abych tu mohla zůstat. Tvrdila, že takhle budu moct svůj vztah s Lucasem uzavřít a že moje přítomnost pomůže i Ericovi. Dál vysvětlovala, komu mají zavolat, až přijde čas, a jak se vystavuje úmrtní list. Paní Walkerová začala vzlykat, a když matku uslyšel Eric, rozplakal se i on. Podala jsem mu kapesník. Vzal si ho, osušil si jím oči a zbylé slzy se snažil mrkáním zatlačit zpátky.

Sestra odešla a vzápětí se pan a paní Walkerovi nahrnuli do místnosti. Přinesli si z kuchyně židle, aby měli na čem sedět. Sklouzla jsem z postele a šla jsem jim z cesty. Postavila jsem se do kouta. Všichni tři se nad Lucasem chytily za ruce a paní Walkerová se začala modlit. Uctivě jsem sklonila hlavu a pomyslela jsem si, že